

megállók a lúdtelepkanyar helyén

[1. egyirány]

ott van-e, innen nem látni, ne ágaskodjál, innen az útról nem látni, általában csak a házak, fák, kerítések ringanak, hullámoznak, dőlnek, magasodnak, döcögő buszból, dülöngélő szekérről az ilyent nem látni, érezni kell, csalhatatlan szimat, tájoló nélkül, magunk körül pörögve se vétjük el az irányát, ha a fejből kiáll a szédülés, kezünk felemelve mutatunk, vagy állunkkal előre bebiccentjük a megfelelő, az egyetlen, ismerős irányt.

[2. ja, lúdtelep]

már nem értük meg, de nevében őrizzük a lúdtelepkanyart. szagok, gágogás, kellő szárnyas hóján az üresen hagyott telkek között mutogatunk, vagy felemeljük fejünket újságból, könyvből, hol vagyunk, ja, lúdtelepkanyar, tudom, és gondolatban már a parton lóbáljuk a botokat, fogjuk a szöcskéket, kezünk indul, lábunk a pedál után tapos, belerúg a tornazsákba.

a felserdült fűben ott bújik három tóval titokzatosan, a régi határ, az eddig és netovább. világunk határai, messzebb nem merészkedtünk, csak egyszer-kétszer a pataházi tóig.

[3. három tó]

az első tó kicsi és kerek, a második nagy és babszem alakú, a harmadik keskeny, izgalmasan mély. partja általában üres, de néha némán cigarettázó öregek, ászokot himbáló férfiak ülik meg partját. partja hol lapos, hol meredek. kavics és homok ömlik egybe, lábbelik nyoma földre taposott csikkekkel.

[4. szevasz tavasz]

az üledékes talajt süllyedés hozta létre, vagy kivájta a mohó emberi vágy. arrébb, beljebb, balra intünk hátrafelé, a nagybáger sokhektáros, nyílt vize. kavicssal, iszappal telt, szigetekben és mélységben pompázó kékje, zöldje, szürkéje. előtte a töltés felé az L-alakú tó kváziderékszöge, két oldalán nádszálak zörögnek, magas a part, a víz mikor hogy, aztán amorffá vájják a homokgödröt egyetlen nap alatt a markolókanalak, a helyén feldereng a hajnalban az új meder eltűnő mintája, vízzel telik egy egész világ. madarak, szél. talajszivárgás, árhullám. volt L nincs L, szevasz tavasz, nyár, ősz, tél.

[5. tópart, senkiföld]

a környező bokrokban, erdősávok alján szemét. plasztik és üveg, háztartások kifordult bele. a zsidet lassan eszi körbe a mindenén áttörő vegetáció. nőnek a gazok, a halom megül, süllyed, szétterül, egy törött csempe élén villog a nappaláb, forgótárcsás mosógépek, kiszórt centrifugák vetik le lassan fehérből vörösbe korrodált lemezeik. a sifrába belekotor, szétrúgja a malter- és tégladarabokat, felszáll és elül a por.

[6. kishalazunk]

nógatjuk, mártjuk a tavat, könnyű botokkal dolgozunk, orsó van, de alig kell, széltebe-hosszába dobáljuk a tavat, a hattyúfészekből zsákmányolt toll két szelep-gumival fölfogatva puhán esik a vízre, a hajtogatott és foggal ráhúzott lapos ólom húzza a csalit, egy-másfél gramm, a zsinórt feszesre hagyjuk, azonnali kontaktra számítunk.

a hínár zöld és sárga fonatai között víz alá bujkáló fény, sötét hátú halak, aprók nagyobb, nagyobbak szerényebb rajban. csoportban úszik a keszeg vagy maga bókász, felfelé bámul a naphal, túrja az iszapot a compó. szedjük a keszeget, a kárászt, átlátni a vízen, úszó is van, de minek, a tiszta vízben jól látni, ha a csalíra vág, felveszi, néhol még a horgot is láthatni, amint a szájba fordul, az apróhalak szájában sorra tűnik el csonti, giliszta, szöcske.

a zsebünkben szárad a karéj kenyér beléből készített gombóc, van, aki a simára esküszik, a kezünk paprikás azért, fürdésig érezni rajta fűszer, halnyálka, giliszta, olaj, fű és a csonti semmihez nem fogható szagát.